

nye Opstilling, hvorefter Resultatet maa være, naar jeg ser bort fra den Anomali, der ligger i, at det kongelige Teaters Forstrækning stadig staar paa Paragraffen, at Udgifterne paa § 26 bliver virkelige Formueudgifter, og Balance skulde altsaa være naaet, naar der er Balance paa Driftsbudgettet. Jeg maa ogsaa rent sagligt mene, at naar der overfor en Aktiverhvervelse paa ca. 35½ Mill. Kr. staar en Afskrivning paa over 19 Mill. Kr., vil man nok med nogen Ret kunne antage Resten som virkelig Formueerhvervelse, men vi kan dog af rent praktiske Grunde ikke lade det kassemæssige Hensyn ude af Betragtning. Det kassemæssige Hensyn har tvunget Regeringen — og jeg dadler den ikke for det — til paa Indtægtsiden af § 26 at optage en Indtægt paa 11 Mill. Kr., som søges tilvejebragt ved Laan. Det var nødvendigt af kassemæssige Grunde, og til dette Laan paa 11 Mill. Kr. svarer jo ogsaa en ordinær Afbetaling af Statsgælden paa over 11 Mill. Kr., saaledes at Statsgælden altsaa ikke derved forøges. Men ellers maa der sættes en Streg under denne Omstændighed, og det tjener i høj Grad til at fremhæve, at det vilde være meget ønskeligt, om det kassemæssige Underskud paa § 26 var blevet formindsket saa meget som muligt, hvilket ikke er sket her, for en stor Del paa Grund af de af Regeringen selv fremførte Foranstaltninger. Forholdet er nemlig det, at naar Overskuddet paa Driftsregnskabet formindskes væsentligt eller muligt synker helt ned mod Nul, vil de 2 847 000 Kr., der figurerer paa denne Finanslov som kassemæssigt Underskud paa hele Finansloven, forøges med adskillige Millioner. Derfor er fortsat Tilbageholdenhed med Aktivanskaffelser en absolut Nødvendighed.

Til Slut vil jeg gøre nogle faa Bemærkninger om den høje Regerings Ledelse af Lovgivningsarbejdet, baade det finansielle og det øvrige, i denne Samling. Det har efter min Mening i høj Grad skortet paa Planmæssighed i denne Ledelse. Finansministeren bebudede i Efteraaret, at ikke blot de 40 Mill. Kr. paa Præferenceaktier, men ogsaa de 60 Millioner, der skal til den 1. August til Dækning af Laanet i 1915, skulde tilbagebetales gennem Forøgelse af den direkte Beskatning. Det udtalte den højtærede Finansminister saa sent som i

Oktober Maaned f. A. ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget, og tilmed bebudede Finansministeren, at der foruden denne kolossale Forøgelse af den direkte Beskatning tillige skulde finde en yderligere Forøgelse Sted, for at man kunde afløse en Del af de bestaaende indirekte Skatter med direkte Skatter. Men hvad fik vi at se efter denne Bebudelse? De 40 Millioner, om hvis Afbetaling der blev truffet Beslutning i Forbindelse med Valutaordningen, blev kun til Hælvten dækket af de direkte Skatter, i øvrigt ved indirekte, og de 60 Millioner maa man søge dækket ved et nyt Laan. Man har overhovedet siden den store Sveskeanstrengelse i Sommer ikke alene maatte lade de fra Forgængerer arvede Luksusbeskatningslove blive staaende, men man har endog ved Valutaoven øget dem klækkeligt. Den højtærede Finansminister er nu i sidste Øjeblik gaaet med til at slaa dette endeligt fast ved sit for øvrigt forstandige Forslag om at forlænge de paagældende Loves Gyldighed, saa længe som Valutaordningen gælder, altsaa til Udgangen af 1926. Desuden viser den foreslaaede Indkomst- og Formueskat, til hvis Enkeltheder jeg naturligvis her ikke skal komme tilbage, at man helt har givet Ævred op overfor Satserne baade paa Indkomstbeskatningen og Formuebeskatningen. Alt dette staar i den alleregleste Modsetning til den højtærede Finansministers Bebudelse ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget i Aar. Jeg tror, at ved noget mere Omtanke og ved noget mere Plan kunde saa eklatante Nederlag forhindres, og det vilde unægtelig have været heldigt for den højtærede Regering selv.

Endvidere led den højtærede Regering et betydeligt Nederlag i Sommer derved, at de to Hovedforanstaltninger, hvorved den vilde bekæmpe Valutakrisen, ikke kunde gennemføres og endogsaa mødte en betydelig Modstand fra det Parti, der er i politisk Alliance med Regeringen. Det Valutaforslag, der blev gennemført, staar jo ikke i noget som helst Forhold til de Ideer, som Socialdemokratiet som Parti hævdede under Valgkampagnen, og heller ikke i noget som helst Forhold til det Forslag, som det selv fremførte i Sommer; det vandrer ad ganske andre Baner.

Dernæst kom jo den „Finanslovkon-